

MIJN ZONNESTRAALTJE

Denise Deegan

Mijn zonnestraaltje

the house of books

Dit verhaal is fictie. Namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn ofwel ontsproten uit de fantasie van de auteur, of zijn fictief gebruikt. Elke gelijkenis met actuele gebeurtenissen, plaatsen of personen, in leven zijnde of overleden, berust geheel op toeval.

Oorspronkelijke titel

Time in a Bottle

Uitgave

Tivoli, an imprint of Gill & Macmillan Ltd., Dublin

Copyright © 2004 by Denise Deegan

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2005 by The House of Books,
Vianen/ Antwerpen

Vertaling

Ellis Post Uiterweer

Omslagontwerp

Julie Bergen

Omslagdia

Zefa Images

Opmaak binnenwerk

Mat-Zet, Soest

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 90 443 1456 4

D/2006/8899/2

NUR 302

Voor Aimée
(luv u)

Woord van dank

Voor De Man Die Niet Bedankt Wil Worden – dank je, Joseph, omdat je een *good guy* bent. Ook dank aan Alex en Aimée, niet noodzakelijkerwijs in die volgorde, omdat jullie spitsvondig en geweldig zijn en heerlijk kunnen knuffelen en in welke winkel dan ook *Turning Turtle* onmiddellijk in het oog krijgen. Dank je mam, omdat je in alle opzichten geweldig bent, en dank aan de rest van de familie die haar probeert bij te houden.

Heel veel dank omdat jullie mijn manuscript hebben gelezen en meedogenloos eerlijk waren: Sarah Ballagh, Amanda Byrne, Fiona Concannon, Laura Concannon, Mary Deegan, Laura Egar, Dee Flynn, Mary Hogan en Patricia Kieran. Jullie advies is 24-karaats.

Dank je wel, dokter Fin Breatnach, omdat je me een hele middag van je tijd hebt gegeven (en ik weet hoe kostbaar die is), medische termen hebt uitgelegd, mijn manuscript hebt nagelopen, en ook nog enthousiast was. Roisin Molloy, Niamh Creaby, Nancy Kelly en Eleanor Coughlan, dank voor jullie hulp bij de andere medische onderwerpen. Dank aan Frank Coughlan die zijn professionele blik liet gaan over mijn fictieve journalistenwereld (ik zal Jack naar je sturen voor tips over mode en gedrag in het algemeen) en aan Liz McCormick, die mijn Amerikaanse dialogen heeft gecheckt.

Veel dank aan Faith O'Grady, mijn agent, wiens adelaarsblik altijd op business is gericht, en aan mijn uitgever, Alison Walsh, die hetzelfde doet met woorden. Ook dank aan Anita Ruane, Nicki Howard, Lynn Crampton, Pamela Coyle, Cliona Lewis,

Paul Neilan, Davy Adamson, Chris Carroll, Paula Elmore en allen bij Gill & Macmillan.

Speciale dank aan iedereen die geholpen heeft *Turning Turtle* (mijn eerste roman) een succes te maken. In het bijzonder aan Sara Corcoran, Bryan Deegan, Frank Kelly, David Cassidy, Jane Alger, Mary Kerr, Austin Vaughan, Catherine Brennan. En, uiteraard, aan iedereen die het heeft aanbevolen, verkocht en, vooral, een exemplaar heeft gekocht.

Mocht ik iemand hebben vergeten, dan maak ik nu een knieval...

I

‘Kom, mam!’ roept Charlie. Hij rent voor me uit het pad op, de rode lichtjes in de zolen van zijn sportschoenen flikkeren. Hij bereikt de deur en springt op om bij de bel te kunnen. Mis. Nog eens. En nog eens. Ik til hem op. Hij drukt op de bel.

‘Charlie, niet zo hard, ze worden nog doof,’ zeg ik. Ik zet hem weer neer.

‘Waar is ze?’ zeurt hij. ‘Het duurt zo lang. Bel nog eens, mam.’ Hij huppelt rond. Ik kom in de verleiding nog eens aan te bellen of door het matglazen paneel naast de deur te kijken. Ik bedwing mezelf.

Eindelijk gaat de deur open.

Alles houdt op. Zelfs het geluid. Ik hou mijn adem in, bal mijn vuisten. In mij duikelen mijn organen over elkaar heen. Hij is het. Er zijn vijf jaar voorbijgegaan, maar hij is het. Wat doet hij hier? Is dit soms het verkeerde adres? Nee, ik heb het nummer op het hek gezien. Dit is het juiste huis. En hij ziet eruit alsof hij hier thuis is. Debbie Grace. Mijn god... zijn dochter!

‘Hallo?’ zegt hij.

Die stem...

Hij weet niet wie ik ben. Dat is tenminste iets.

‘Hallo,’ zeg ik, net als hij op een toon van: ik ken u niet, maar ik ben beleefd. ‘Ik kom voor Debbie. Ik ben Jenny en dit is Charlie.’

Hij ontspant. Hij lacht, er verschijnen rimpeltjes rond zijn ogen. ‘O, hoi. Ja, ja natuurlijk. Sorry.’ Hij krabt achter zijn oor. ‘Ik was vergeten van het oppassen. Ik hoop dat je niet al te lang

moest wachten. Ik dacht dat je voor Debra kwam. Als er aangebeld wordt, is het meestal voor haar.' Hij steekt zijn hand uit. En ik moet die wel schudden, ik moet hem wel aanraken.

Ik overleef het en sterf tegelijkertijd.

'Ik ben Simon Grace. Simon. Kom toch binnen.'

Charlie stormt langs hem heen. De geur van gebakken biefstuk hangt in de zwoele septemberlucht.

'Nou, nee. Jullie zijn aan het eten. Het spijt me dat ik je stoor. We wachten wel in de auto. Kom, Charlie. Charlie!'

'Nee, ik wil niet dat jullie in de auto wachten. Kom binnen alsjeblieft, ik was net klaar.'

'Nee, echt niet, dank je.' Het valt me op dat ik net zo beleefd doe als hij en ik moet bijna lachen. 'Het is handiger als ik de auto vast draai, dan kunnen we straks meteen weg. Echt.'

Hij kijkt of hij niet goed weet of ik beleefd doe of het echt meen. 'Wacht even.' En hij is weg, hij rent de trap op en roept: 'Debra! Jenny en Charlie zijn er. Kom!' Hij verdwijnt.

Charlie loopt naar de trap.

'Charlie, kom hier,' fluister ik dringend. 'Je kunt niet zomaar ergens binnenlopen, vooral niet bij mensen die je niet kent.'

Hij blijft staan met zijn hand nog op de trapleuning. 'Ik ken Debbie,' zegt hij.

'Jawel, maar dit is het huis van haar vader. En die ken je niet.'

'Jawel, hij heet Simon.'

Ik zucht. Ik kijk of er niemand aankomt, loop op hem af, til hem op en ga terug naar de veranda. 'We wachten hier,' zeg ik streng. Hij weet dat ik het meen.

In stilte wachten we. En ik denk dat hij zo weinig is veranderd. Simon Grace. Nog steeds die afwezige blik, alsof je hem stoort maar hij dat niet wil laten blijken. Hij is langer, magerder dan ik me herinner. Een beetje verwaarloosd? Hoewel, stoppeltjes op deze tijd van de dag is waarschijnlijk normaal voor een zo donkere man. Ik herinner me zijn gezicht met alarmerend tedere gevoelens en ik roep mezelf snel tot de orde. Wat maakt het uit dat hij verdrietig kijkt? Wat maakt het uit dat hij tegelijkertijd streng en kwetsbaar is?

Voetstappen op de trap. Debbie.

‘Het spijt me verschrikkelijk, Jenny,’ zegt ze ademloos. ‘Ik was mijn haar aan het föhnen, ik hoorde de bel niet. Hoi Charlie,’ zegt ze, haar stem hoger dan toen ze het tegen mij had.

‘Hoi Deb!’ Hij wurmt zich uit mijn armen en rent op haar toe. ‘Is het goed als ik naar binnen ga?’

Ze lacht. ‘Natuurlijk.’

Hij draait zich naar mij om. ‘Zie je wel?’ zegt hij.

Ik lach alsof ik wil zeggen: kinderen... Ik kan hem wel vermoorden.

Debbie tilt hem op en zwaait hem in de rondte. Ze lacht, haar steile zwarte haar komt los van haar schouders en beweegt als in slowmotion. Ze heeft zijn kleur – zwart haar, bleke huid. Maar haar ogen zijn blauw. Debbie is het soort meisje dat je kunt tegenkomen bij het hek van zo’n chique meisjesschool in Zuid-Dublin, met een stel vriendinnen met hockeysticks. Ze ziet er zelfverzekerd uit, gezond, lekker in haar vel. Alles wat je van een oppas maar kunt verwachten. Ze zet Charlie op haar heup, kust hem op de wang en loopt naar de deur. Eenmaal daar draait ze zich voor het eerst om naar haar vader, die beleefd wacht tot we vertrekken.

‘Waarom heb je me niet geroepen?’ fluistert ze beschuldigend.

‘Dat heb ik gedaan, Debra.’

‘Niet hard genoeg, kennelijk. Nou, ik ga.’ Ze draait zich om en wil weggaan.

‘Hoe laat kom je terug?’ roept hij haar na.

Ze geeft geen antwoord, dus zeg ik: ‘Om een uur of elf. Ik hoop dat dat niet te laat is?’

‘Nee, dat is prima. Bedankt,’ zegt hij. Dan voegt hij er een beetje onzeker aan toe: ‘Omdat het weekend is.’

‘Het wordt niet laat.’

‘Mooi,’ zegt hij. ‘Heb je de sleutel, Debra?’

‘Ja-a.’ Het klinkt zo van: bemoei je er niet mee. Ze loopt door zonder om te kijken.

‘Dag. Veel plezier,’ zegt hij nog.

Geen reactie.

Ik lach naar hem, zonder zijn blik te ontmoeten, en draai me dan om. Niet makkelijk, een tiener in huis. Als ze net zo is als ik vroeger, moet het een hel zijn. Maar waarschijnlijk krijgt haar moeder het 't hardst te verduren. Zoals de mijne destijds. Toch kun je zien dat hij om haar geeft. Meer dan mijn 'moeder', die vond alleen maar dat ik haar in de weg liep.

Ik hoor de deur zachtjes dichtgaan, en ik vermoed dat dokter Simon Grace, kinderoncoloog, blij is alleen te zijn. Ik ben blij dat hij me niet herkende, maar ook verbaasd en – eerlijk gezegd – beledigd. Maar, het is vijf jaar geleden. En ik was toen heel anders. Juffertje Speurheus, de bezeten journalist, op weg omhoog en niets kon haar tegenhouden. Contactlenzen, kortgeknipt haar met coupe soleil, getailleerde broekpakken en hoge hakken, altijd hoge hakken. Nerveus. Agressief. Zielloos. Heel anders dan de vrouw die voor haar in de plaats is gekomen, de alleenstaande moeder die door te freelancen probeert de rekeningen te betalen en in het vak te blijven. Die sinds ze moeder werd haar kapsel verwaarloost, met haar dat tot op haar schouders is gegroeid en weer is gaan krullen, en ook weer de natuurlijke kleur heeft (kastanjebruin). Die graag contactlenzen zou willen hebben maar daar geen tijd voor heeft, dus een montuurloos brilletje met rechthoekige glazen draagt. Deze vrouw draagt vrijetijdskleding, vaak leuke. Hoewel ze vijf jaar ouder is geworden, kleedt ze zich vijf jaar jonger. Heupbroeken, poloshirts, versleten sportschoenen. Ontspannen kleren voor een ontspannen persoon, iemand die niets hoeft te bewijzen, niet meer... En trouwens, denk ik ineens, hij kent me als Jennifer Grey, de naam waaronder ik schrijf, niet als Jenny Dempsey, mijn echte naam, waaronder iedereen me kent, ook zijn dochter.

'Sorry,' zegt Debbie.

'Waarvoor?'

'Voor mijn vader.'

'Wat dan?'

'Weet ik niet.' Ze haalt haar schouders op. 'Hij is nogal stijfjes.'

‘Dat weet ik niet, hij leek me erg aardig,’ kom ik voor hem op. Ze kijkt me aan of ze aan mijn beoordelingsvermogen twijfelt. Ik lach en doe het achterportier van mijn verlengde mini open. Ik ben dol op mijn mini. Charlie klimt in zijn zitje en ik maak de gordels vast.

‘Kom hier zitten, Debbie, kom hier zitten!’ schreeuwt hij in mijn oor.

‘Oké,’ zegt ze. Ze lacht naar me, zo van: wat een schatje, hè? Dan schuift ze naast hem op de achterbank. ‘Wie is dit?’ vraagt ze, terwijl ze een paars knuffelbeest met een groene buik oppakt.

‘Barney,’ zegt hij trots. ‘Hij is een fantasiebeest.’

‘O, maar ik ken Barney wel. *I love you, you love me...*’ zingt ze. Als haar vader haar nu eens kon zien...

Ik stap in. We gaan.

Ik steek de sleutel in het slot op de deur van ons appartement. Daarachter hoor ik de hond snuffelen en blaffen, zijn nagels tikken op de houten vloer, daarna tegen de deur. Ik stel me de krasen op de deur voor en haast me. Hij springt naar buiten, tegen Charlie op.

‘Af, Sausage, af,’ zegt Charlie streng.

‘Kom binnen, Debbie. De hond gaat wel opzij,’ zeg ik.

We drommen naar binnen. Ik zet het alarm af.

‘Wat een lieverd,’ zegt ze een beetje weifelend, dan bukt ze om zijn kop te aaien. Je kunt zien dat ze niet aan honden is gewend – te zachtaardig. Maar Sausage is een makkelijke hond; tevreden met alle aandacht die hij maar kan krijgen. Hij springt op en likt haar gezicht. Ze lacht, maar gaat toch staan en veegt haar gezicht met haar hand af. ‘Hij is heel vriendelijk. Wat is het? Een soort beagle?’

‘Een vuilnisbakkie,’ antwoordt Charlie trots.

Debbie kijkt me aan met weer zo’n blik van: wat is hij toch lief.

Ik kijk terug, zo van: je moest hem eens de hele dag om je heen hebben...

‘Laat je Debbie het huis zien, Charlie?’

‘Ja, goed idee, mam,’ zegt hij. Hij pakt haar bij de hand en trekt haar de woonkamer in. ‘Kom Deb, we hebben een hartstikke gave tv.’

Ik loop achter hen aan.

Debbie kijkt om zich heen, dan zegt ze tegen mij: ‘Geweldig! Het moet echt tof zijn om een eigen appartement te hebben.’

‘Ja, eigenlijk wel. Ik heb het van mijn oma geërfd. Zelf zou ik het me niet kunnen veroorloven.’

We wonen op de benedenste verdieping van een bakstenen huis van drie verdiepingen uit de achttiende eeuw. Het staat aan een brede, slaperige straat met bomen. Glenageary is een dure buurt. Althans, dat zegt mijn redacteur, die het me kwalijk schijnt te nemen – of doet alsof. Maar wat Jack ook zegt, mij hoor je niet klagen. Het is een fijne buurt voor kinderen. Veilig, groen en dicht bij zee.

Op de eerste verdieping is het licht schitterend, het valt door de erkerramen die van de vloer tot het plafond lopen. Voor de ramen hangen kristallen die het zonlicht breken zodat er hier en daar op de muren of de meubels regenboogjes verschijnen. De vloeren zijn van hout, soms verborgen onder vrolijke, kleurige kleedjes. Er staan zo veel planten en grassen dat het wel onze eigen botanische tuin lijkt.

Ik woon hier al vanaf dat het moment dat ik zwanger raakte. Mijn oma stond erop dat ik bij haar kwam wonen. ‘Je hebt een thuis nodig, Jen – niet gewoon maar een plek ergens om te wonen,’ zei ze, en daarna zuchtte ze en keek afwezig. ‘Stel je eens voor, Jen... Ik, overgrootmoeder.’ En meteen voelde ik me minder eenzaam, een beetje meer gewenst, misschien zelfs een beetje nuttig. Ik wist dat ze een superovergrootmoeder zou zijn. Vanaf dat moment noemde ik haar ‘Super’. Ze maakte geen bezwaar.

Bezwaar maken was meer iets voor mijn moeder. Toen zij hoorde dat ik zwanger was, werd er niet over een thuis gesproken. Er werd helemaal niet gesproken. Nou ja, niet zoals in een gesprek. Meer een monoloog. Alsof ik niet wist dat ik a) alleenstaand was; b) ‘het kind’ geen vader had; en c) mijn carrière er-

onder zou lijden. Ze zei het niet, maar ik wist dat ze zich het meest zorgen maakte over wat dit met haar reputatie zou doen. Ze zit namelijk in de politiek. En Ierland is maar een klein landje. Hoe vaak heb ik die zes woordjes niet op die manier aan elkaar geregen gehoord? Hoe vaak in zevenentwintig jaar? Genoeg om er een grondige hekel aan te hebben, vooral als zij ze met haar dunne lippen uitspreekt.

Maar bij Super gaan wonen was heerlijk. Ze is dan wel de moeder van mijn moeder, maar ze staan net zo ver van elkaar af als de A en de Z. Ik heb me vaak afgevraagd (echt heel, heel vaak) hoe Super zo'n kil, machtsbelust – genoeg bijvoeglijke naamwoorden – loeder heeft kunnen krijgen. Ik heb nooit gevraagd of ze het jammer vond dat ze geen hechte band met haar dochter had – zodra ik zelf moeder werd, wist ik het antwoord.

Mijn moeder had een eendimensionaal beeld van Super. Ze was een potentiële bron van schaamte, een politieke tijdbom. Super zei precies wat ze wilde wanneer ze dat wilde. Als mensen daar problemen mee hadden, vooral politici, dan was dat jammer. Daar maakte ze zich bij mij populair mee. Ik vond haar eerlijkheid en ongezouten meningen geweldig. Ze probeerde zich niet geliefd te maken, probeerde niemand stemmen af te troggelen. Ze was ook grappig. En warm. Geïnteresseerd in van alles, en daar ook enthousiast over. Ze was de moeder van mijn moeder. Behalve dat ze mij niet het leven had geschonken, was ze ook de mijne. Ze had het eeuwige leven moeten hebben.

Toen ik bij haar kwam wonen, liet ze mij mijn nestdrang uitleven. Nooit maakte ze bezwaar dat ik het behang eraf stoomde en haar muren wit verfde, dat het kleed eruit ging en de vloer geschuurd en gelakt werd. Ze vond het leuk dat haar huis zo veranderde, ze haalde zelfs haar naaimachine te voorschijn en maakte fleurige kussenvertrekjes voor op de bank. Samen trokken we eropuit en kochten onze versie van een regenwoud voor binnen. We begonnen aan een nieuw leven. Maar al die werkzaamheid was van mijn kant een listigheidje, een afleiding voor het feit dat ik helemaal alleen zwanger was. Als ik maar goed bezig was, miste

ik de mannelijke hand op mijn buik niet, het gedeelde moment wanneer daar iets bewoog. Dan verlangde ik niet naar iemand die zei: ‘Dat is geen naam voor een echte kerel.’ Ik wenste niet dat iemand zei: ‘Ja schat, het testament is in orde, en de levensverzekering ook,’ wanneer ik plotseling concludeerde dat alles veilig moest zijn, vastgesjord alsof er storm op komst was. Dan keek ik niet verlangend naar stelletjes van wie de vrouw in verwachting was, die hand in hand met de hoofden naar elkaar toe gebogen plannetjes maakten. Ik weet dat ik zo dacht door de hormonen (normaal gesproken ben ik heel zelfstandig), maar ik moest iets doen om die dingen te voorkomen – en dat deed ik door hard te werken.

Toen op die ijskoude dag in januari mijn zoon zachtjes op mijn buik werd gelegd, probeerde ik wrok jegens hem te koesteren. Maar dat lukte niet. Ik was bijna meteen om. Hoe kon ik mijn hart sluiten voor dat kereltje met de glazige blauwe ogen die me zo zoekend aankeken? Dit soort liefde was iets heel nieuws. Het kwam als een donderslag bij heldere hemel, het veranderde mijn leven totaal.

Misschien als hij zich slecht had gedragen, als hij een huist-rannetje was geweest, dat ik hem dan had kunnen haten. Maar huilen stond bij hem niet op het programma. Hij krijste nooit, hij vond het prima om in een poepluier te liggen. Hij kon al vroeg lachen. Vanaf acht weken sliep hij door. Het was alsof hij mijn liefde voor zich wilde winnen.

Dus besloot ik: ik ga dit goed doen. Ik luisterde naar de experts. Ik gaf borstvoeding, ik knuffelde, ik kietelde, ik lachte en babbelde met de nieuwe man in mijn leven. Toen mijn zwangerschapsverlof was afgelopen, ging ik niet terug. Ik maakte een afspraak met de toenmalige redactrice – gelukkig ook moeder – legde mijn omstandigheden uit en wachtte tot ze met een voorstel kwam. Of me ontsloeg. Het duurde twee weken en ze moest er stevig voor onderhandelen, maar waar ze mee kwam, was als een lentebui. Precies goed. Ik was geen vaste medewerker meer, maar kreeg een wekelijkse column over gezondheid. Ik werkte

thuis. Ik verdiende minder, maar dat viel wel mee omdat ik zoveel van de belasting kon aftrekken. Ik bofte. De timing was precies goed. De redacteurs van de krant hadden aan een gezondheidsrubriek zitten denken – ze konden niet de enige publicatie zijn die zo iets niet had, al was het maar een roddelblaadje. Moeilijke markt. Ze beroerde hun zwakke plek en wees hun bezwaren van de hand met de opmerking dat ik ‘naam had gemaakt’ op het gebied van gezondheid. Het werkte. Ik sta flink bij haar in het krijt.

Ik was enthousiast. Van het nieuws naar de speciale rubrieken paste bij de nieuwe ik. Het paste bij mijn veranderende interesse, geen groot nieuws meer, maar windjes (die van de baby, niet van mij of iemand anders). Diepgravende interviews. Echte mensen met echte verhalen. Wat er gebeurde en welke invloed dat op hen had, hoe ze zich erdoorheen sloegen – dat betekende meer voor me dan korte berichtjes die meer over actie dan reactie gingen, die elke dag anders waren en vervolgens enkel nog geschiedenis. Met de verandering van nieuws naar rubrieken kwam ook een verandering van redacteur. Eerst vond ik dat niet zo prettig, ik vond het fijn om onder een vrouw te werken. Ik kende Jack goed, via mijn ex-verloofde die vroeger ook voor de krant schreef, maar ik wist niet hoe het zou zijn om onder hem te werken. Dat bleek geweldig te zijn. Hij deed niet moeilijk en moedigde me aan. Eerst was ik heel beleefd en formeel, maar na een tijdje gleden we terug in onze ontspannen, plezierige vriendschap. Hij stond zelfs open voor kritiek en dat is maar goed ook, want zelf gaf hij die ook.

Meestal werkte ik ’s avonds. Dat kwam de mensen die ik interviewde goed uit, omdat ik hen niet op hun werk hoefde te storen. En mij kwam het ook goed uit, met Charlie in bed en Super bezig met haar kruiswoordraadsels. Soms keek ze met een tevreden glimlach op. Het was niet wat je noemt een waanzinnig spannend leven, maar ik had al genoeg spanning gehad.

Ze zeggen dat kinderen hard werken betekent. Daar was ik het niet mee eens. Het klinkt misschien afgezaagd, maar ik durf te zeggen dat Charlie mijn leven betekenis heeft gegeven; soms

denk ik dat mijn leven pas echt begon toen ik Charlie kreeg. Super is vorig jaar gestorven, en ik was helemaal van slag, ik voelde me ongelooflijk leeg. Maar ik had Charlie. En hij zorgde ervoor dat ik vooruit bleef kijken, een doel had. Ik had mijn zoon nog. Voor hem moest ik er zijn.

‘Wil je mijn kamer zien?’ Charlies enthousiasme rukt me uit mijn gedachten.

‘Tuurlijk,’ zegt Debbie.

‘Kom dan!’ Hij pakt haar bij de hand en trekt haar mee. Sausage wil niet buitengesloten zijn en komt achter hen aan, blaffend en kwispelend.

‘Jongens, ik ga,’ roep ik.

‘Goed, dag mam.’

‘Geen knuffel?’

Hij kijkt naar Debbie en dan naar mij. ‘Ik heb het druk, mam.’

‘Nou, dan moet ik jou maar een knuffel geven, hè?’

‘Oké.’

‘Laat je Debbie zien waar alles is?’ vraag ik terwijl ik hem stevig knuffel.

‘Ja.’

‘Grote jongen. Tot straks.’ Ik kus hem op zijn voorhoofd.

‘Debbie, ik heb het nummer van mijn mobieltje opgeschreven, en waar ik ben. Voor als er iets is.’ Ik scheur een blaadje uit mijn blocnote en geef dat haar. ‘Charlie mag nog een halfuurtje opblijven. Dan is het bedtijd. Oké, jongeman?’

‘Oké mam. Ga nou maar.’

‘Tot straks.’ Ik lach om niet te laten merken dat ik me gekwetst voel.

Ik loop naar de auto terwijl ik de sleuteltjes nerveus laat rinkelen. Ik denk eraan dat hij zo snel groot wordt. Hij gaat nog maar net naar school en nu al verandert hij. Hij is mijn baby niet meer. Hij wordt zichzelf. Ik weet dat dat goed is, dat ik me geen zorgen moet maken. Iedereen wordt groot, iedereen moet een eigen leven opbouwen. Charlie heeft vriendjes nodig. Het is goed voor

hem om zelfstandig te zijn. Ik heb me te sterk aan hem gehecht. Ik moet hem meer loslaten. Het is maar goed dat ik uitga, ook al heb ik helemaal geen zin. Ik ben al in jaren niet meer naar personeelsfeestjes gegaan. Ook niet naar de kerstborrels – daar had ik totaal geen zin in. Maar nu moet ik mijn eigen leven weer oppakken. Charlie doet dat ook met het zijne. Toch voel ik me niet op mijn gemak in deze nette kleren, en ik heb nu al spijt van dat parfum – het is opvallend, het is niet ik. Ik snuif even en krijg de indruk dat het parfum over de houdbaarheidsdatum heen is.

2

Een sjofel café in het centrum van Dublin. Donker en authentiek. De bijna zwarte toog van mahoniehout en de barkrukken, de door jaren van sigarettenrook vergeelde spiegels, de decoraties uit 1950, het is allemaal echt. Er ligt geen zaagsel op de grond – maar het zou niet hebben misstaan. Dezelfde oude barkeepers die dezelfde oude drankjes serveren. Hier geen Bacardi Breezers, lees ik hun gedachten. Guinness, alleen maar Guinness, en tja, waarom niet nog een Guinness?

We zijn hier zo vaak, het is bijna ons tweede redactiekantoor. Je zou zeggen dat ik me daarom thuis voel. Maar dat is niet zo. Voor de eerste keer loop ik naar binnen en aarzel. Voor de eerste keer vraag ik me af wat ik moet zeggen. Voor de eerste keer ben ik me van mijn uiterlijk bewust, ik weet dat ik veel minder goed in de markt lig dan vroeger. Ik zou net zo lief terug naar huis gaan.

Ik zie Jack op hetzelfde moment dat hij mij ziet. Hij is niets veranderd. Een beetje dikker, een beetje minder haar. In pak, maar geen opvallend pak. Ontspannen nu de werkdag erop zit. Zijn vertrouwde, ongecompliceerde lach stelt me gerust. Maar dan vraag ik me af of hij mij op dezelfde manier opneemt en registreert dat ik veel minder sexy ben – niet dat ik er voor Jack nou zo graag sexy wil uitzien, maar nou ja, ik wil er tenminste een beetje aantrekkelijk uitzien. Ik heb dan wel een kind, maar dat wil toch niet zeggen dat alles nu voorbij is?

Hij staat op en wacht tot ik bij het tafeltje ben gekomen. ‘Hoe is het, Jen?’ Hij klopt op mijn bovenarm. Het is bijna een omhelzing, meer kun je van Jack niet verwachten. Iedereen aan tafel

kijkt op. Ze lachen, ze knikken of ze zeggen: ‘Hoi Jenny.’ Sommigen doen alle drie. Waarom heb ik me zorgen gemaakt? Ik ken hen. Nou ja, de meesten. De nieuwe gezichten zijn erg jong.

‘Leuk je weer eens te zien,’ gaat Jack verder. ‘Hoe is het? Ga zitten.’ Hij pakt een kruk en zet die naast de zijne. Iedereen schuift een eindje op.

‘Bedankt, Jack.’ Ik doe mijn jasje uit en ga zitten, mijn tas zet ik tegen de poot van de kruk. ‘Met mij gaat het goed. En met jou?’

‘Idem dito. Zeg, wat wil je drinken? Het gebruikelijke?’

‘Nee dank je, ik moet nog rijden. Een cola graag.’

‘Oké,’ zegt hij een beetje teleurgesteld. Jack vindt het prettig als ze met hem meedrinken.

‘Het is echt leuk je te zien, Jack,’ jubel ik, om aan te tonen dat het niet uitmaakt, dat ik nog steeds heel leuk ben, wat ik ook drink. Maar ik geloof niet dat het werkt. Hij geeft weer een klopje op mijn arm, staat op, mompelt iets wat ik niet kan verstaan en gaat naar de toeg. Hij moet zich door de menigte wringen.

Ted, een ex-collega die om eerlijk te zijn meer een rivaal was, zit aan mijn andere kant. We zijn ongeveer tegelijkertijd bij de krant begonnen, en we hielden elkaar goed in de gaten, allebei met dezelfde gedachte in het achterhoofd – de ander voor blijven. Ik vermoed dat hij het stiekem wel best vond toen ik eruit stapte. Vooral omdat hij mijn baantje kreeg.

‘Hoi Ted.’

‘Jenny, hoe is het ermee?’

‘Niet slecht, en met jou?’

‘Goed.’

‘Dat was een prima stuk van je gisteren, over het tribunaal.’ (Eigenlijk was het niet zo goed.)

‘Je leest ons nog?’

‘Ik schrijf voor de krant, Ted.’

‘Ja,’ zegt hij, op een toon die duidelijk aantoonde dat hij freelancen niet echt schrijven vindt.

Ik wend me af.

Brenda, die de filmrecensies doet, lacht naar me. ‘Hoi, onbekende,’ zegt ze.

We hebben het over *About Schmidt*, waar ze net een recensie over aan het schrijven is. Nou ja, zij heeft het erover. Ik heb de film niet gezien. Vroeger ging ik regelmatig naar de bioscoop. Super paste op Charlie. Dat moet ik weer gaan doen, nu we Debbie hebben. Maar nee, ik moet een andere oppas zien te vinden... Ik wil niet weer tegenover Simon Grace komen te staan... Gek, net toen ik alles op orde had. Het duurde lang voordat ik Debbie had gevonden. Als de directeur van Charlies school er niet was geweest, was ik nu nog op zoek. Nou ja, misschien moet ik maar weer gaan zoeken. Wat heb ik toch een pech. Dat ik hem na vijf jaar weer tegenkom en...

‘Jezus, het is daar een gekkenhuis,’ zegt Jack. ‘Als we geen stamgasten waren, stond ik daar nog. Hier, Jen.’

‘Bedankt, Jack. Proost.’

‘*Sláinte*.’ Hij tikt met zijn glas tegen het mijne, houdt het even hoog en neemt dan een forse slok Guinness. ‘Nog nieuws?’ vraagt hij, terwijl hij het schuim van zijn lip veegt.

‘Niet echt. Laat eens zien...’ En dan denk ik aan het enige spannende nieuwtje dat ik heb. ‘Charlie gaat tegenwoordig naar school.’

‘O, mooi. School, ja, geweldig. Hij wordt snel groot, hè?’

Het is wel duidelijk dat hij zich hier geen raad mee weet. Hij lacht als een tolerante priester die de zonden van zijn kudde moet aanhoren – van die oninteressante zondetjes zoals liegen en vloeken.

Ik lach. ‘Jack, je valt bijna in slaap.’

‘Nietwaar.’ Hij is gepikeerd.

‘Jack...’

‘Nou goed dan. Ik heb geen verstand van kinderen... Maar je column is geweldig,’ probeert hij.

Weet je, dat vind ik nou weer saai. Ik wil het niet over het werk hebben. Ik vind mijn werk leuk, maar moet ik er ook over praten? Vroeger was ik niet zo. Ik verlang naar het stille appartement, met

Charlie die slaapt, zo vredig. Mijn koffieapparaat. Mijn fijne deken. Het boek dat ik pas heb gekocht, het is nog ingepakt. Mijn cd-speler, klaar voor *A Rush of Blood to the Head*. Net als Dorothy uit *The Wizard of Oz* wil ik met mijn hakken klikken en naar huis. Maar ik heb geen rode schoentjes en ik woon niet in Kansas.

Een hoed die zigzaggend boven de menigte zijn weg zoekt, trekt mijn aandacht. Het is net iets uit een boekje van Dr. Seuss, een veel te grote hoge hoed die aan één kant een beetje geplet is, net een rare trekharmonica. Erger nog, de hoed is gevlekt, zwart-wit, net een zwartbonte koe. En hij is van een bontachtig materiaal gemaakt (denk aan Koekiemonster). De menselijke zee wijkt uiteen en geschrokken besef ik dat ik de Drager van de Hoed ken. Ik overweeg onder de tafel te kruipen. Maar ze ziet me al. Net toen ik dacht dat me deze avond niets ergers kon gebeuren. Het is Jane. Waarom is ze ooit aangenomen bij de moderubriek? En wat doet ze hier? Het moet voor haar wel erg stressy zijn om ver weg te zijn van waar ze meestal uithangt, de trendy Ice Bar. Ze heeft haar ogen tot spleetjes geknepen, maar spert die ineens wijd open – plotseling heeft ze een doel. Ik. Ze wist dat ik hier zou zijn, ze wil nieuwe roddels vergaren. Ze wuift koninklijk en strompelt dan in mijn richting.

‘Hoi Jenny,’ zegt ze met haar schrille stem. ‘Wat enig je hier te zien. Sorry, Jack,’ kroelt ze, ‘mag ik ertussen? Jenny en ik moeten echt even bijkletsen. Dat snap je toch wel?’ Ze laat haar wimpers fladderen en pruilt. Niet aan hem besteed. Hij mompelt iets en schuift zijn kruk een eindje op. Ik frons naar hem. Hij weet dat ik een hekel aan haar heb. Hij haalt zijn schouders op, zo van: wat moet ik anders? Daarna richt hij zich tot de fotoredacteur, vast opgelucht dat dat een man is.

‘Jenny, hoe is het?’ Hartsvriendinnen die elkaar hebben teruggevonden na een door tragische omstandigheden afgedwongen scheiding.

‘Prima, Jane. En jij?’

‘O, geweldig!’ Ze fronst haar wenkbrauwen. ‘Je ziet bleek,

schat. Zeker de hele nacht op met je zoon? Hoe heet hij ook weer, de kleine...'

'Hij heet Charlie, en net als alle andere kinderen van vier slaapt hij 's nachts.' Alsof het jou kan schelen.

'Wat lief... Weet je zeker dat je geen bloedarmoede hebt?'

Ik kan haar wel vermoorden. Met plezier.

'En hoe is het met Dave?'

Dave, mijn ex-verloofde. De man die zij wel ziet zitten. Ik vroeg me al af wanneer we bij Dave zouden aankomen.

'Na 11 september heeft hij echt naam gemaakt, hè?' kirt ze.

'Ik denk niet dat hij het daarmee eens zou zijn,' snauw ik. Dave moest de gebeurtenissen van 11 september verslaan. Zijn werk is bekroond. Maar daar deed hij het niet voor. 'Het was geen slimme carrièremove, Jane.'

Ik zie hem nog voor me, zijn schouders en hoofd in de reportages. Hij zag er heel Amerikaans uit. Heel anders dan de Dave die ik kende. Gek, dat je met iemand plannen maakt voor de rest van je leven, en dat die dan geen rol in je toekomst meer speelt. Of in het heden. Afgezien van verjaars- of kerstkaarten, en dat telt niet. Eén ding. Meer was er niet voor nodig om onze plannen te doen instorten – plannen die zo zeker waren, plannen waar ik niet aan twijfelde. Ik hoop dat hij nu gelukkig is. Dat verdient hij wel. Misschien heeft hij een ander. Iemand die er geen potje van maakt.

Ik blijf tot halfelf, daarna hang ik het smoesje op van de nieuwe oppas. Ik wist dat dit geen goed idee was. Ik moet een ander soort vermaak verzinnen. Ook al houdt dat in dat ik weer alleen naar de film moet.

3

We lopen treuzelend over het paadje naar school, net zoals ik vroeger deed toen ik nog een kind was. Charlie neemt de route met de plassen; ik bewonder de kleurige lappendeken van gele, oranje, roest- en wijnkleurige bladeren. Het regent niet meer, de zon komt van achter een typisch Ierse, grote witte wolk te voorschijn. Zal ik komen of niet, schijnt hij te denken. Ik hou van september, de frisse lucht, het etherische licht en de vrolijke kleuren. Charlie zet het op een rennen, zijn rugzak van *Monsters en co.* bungelt op zijn rug.

‘Dara, Dara, wacht!’ roept hij. Zijn marineblauwe schooluniform en het schoolkapsel dat ik hem heb laten aanmeten hebben ervoor gezorgd dat er niets babyachtigs meer aan hem is. Weg zijn de blonde krullen, jong gesneuveld, en wat er overblijft, is donkerder, gladder haar. Volwassen haar. Een fout, dat weet ik. Niemand hoeft me te vragen: ‘Wat is er met zijn haar gebeurd?’ Toch vragen ze me dat. Vaak. Mensen in winkels, burens, mensen die ik niet eens ken stellen me die vraag. Alsof ik een engel heb vermint.

Ik haal hem bij de deur van het lokaal in en help hem met zijn tas en zijn jas. De oranje voering is nog warm. Ik sta met de jas in mijn hand terwijl hij wegrent om zijn nieuwe vriendje te omhelzen.

‘Jasses, rot op,’ zegt Dara. Grote jongen, zeker al vijf, met heel kort geknipt haar.

De beschermende moeder in mij wil hem zeggen dat hij moet oprotten.

‘Ik wil je alleen maar knuffelen,’ zegt Charlie, van zijn stuk gebracht.

‘Hou op, zeg. Knuffelen is voor watjes.’

‘O.’ Charlies lip trilt en ik ben bang dat hij gaat huilen. Maar nee, hij vermant zich. Goed zo. Ik overweeg de juf te vragen hen uit elkaar te houden, maar besluit dan me er niet mee te bemoeien. Maar misschien kan ik hem weer mee naar huis nemen. Voor één dagje. We zouden naar het strand kunnen gaan. Hou daarmee op, Jenny.

Charlie probeert een andere jongen te knuffelen en krijgt dezelfde reactie. Ik had hem eerst op de peuterschool moeten doen. Om hard te worden. Maar ik wil niet dat hij hard wordt.

‘Maak je geen zorgen,’ zegt de juf zacht. Ze buigt zich naar me toe alsof ze me een geheimpje wil vertellen. ‘Hij redt het wel. Tot straks.’

Is dat soms een hint?

‘Dag Charlie,’ roep ik naar hem. Ik zwaai. Hij ziet eruit als een eenzaam klein jongetje, dobberend in een zee van nieuwe gezichten. Ik ga naar hem toe en fluister: ‘Lieverd, als je wilt knuffelen, sta ik altijd voor je klaar.’

‘Oké mam,’ zegt hij dapper.

Ik ga weg en probeer net zo dapper te zijn, maar dat lukt me niet. Ik loop in tranen door de gang. Ik was er altijd om hem in bescherming te nemen. Op school is hij op zichzelf aangewezen.

‘Maak je geen zorgen, over een paar weken is hij gewend,’ zegt een moeder met meer ervaring. Ze heeft een heel stel kinderen bij zich.

‘Bedankt.’ Ik forceer een lachje.

Ik denk aan Super – ik dwing haar op hem te passen van waar ze dan ook is.

Ik ben nooit gelovig geweest. Je kunt geen rebel met zelfrespect zijn (daarover later meer) en ook geloven in de traditionele katholieke leer. Maar... toen Super stierf, gebeurde er iets. Iets dat me deed geloven dat er meer is, dat het misschien niet ophoudt wanneer ons hart niet meer klopt. Ik was bij haar, ik weet wat er

gebeurde. Er gebeurde dit: in haar kamer rook het ineens sterk naar rozen, hoewel er geen rozen stonden. Het viel de kapelaan ook op. Hij vroeg me of ze een ‘vereerder van de Kleine Bloem’ was. De Heilige Theresa, voegde hij er onnodig aan toe.

‘Ja, ja, ze was gek op haar,’ zei ik. Dat wist ik heel goed – ik stak er vaak de draak mee.

Hij knikte, alsof dat een verklaring was.

‘Hoezo?’ vroeg ik, en ik vergat er ‘pater’ bij te zeggen.

‘Dit gebeurt vaak wanneer vereerders van de Kleine Bloem heengaan.’

‘Die rozengeur?’

Hij knikte of het niet echt belangrijk was.

Voor mij was het wel belangrijk. Voor mij was het een teken, een boodschap. Ze vertelde me dat ze er nog steeds zou zijn. Dat ze nog steeds voor Charlie en mij zou zorgen.

Maar er is meer. Het duurde maanden voor de notaris alles had geregeld. Op een ochtend werd ik gebeld, ik moest een paar dingen ondertekenen. Ik schreef de datum naast mijn handtekening toen het opeens tot me doordrong dat het Supers verjaardag was. Het was een donderslag bij heldere hemel. Was ze in staat de formaliteiten zo te regelen dat haar erfenis een soort verjaarscadeautje werd?

En nu voel ik haar naast me wanneer ik Charlie naar school breng. ‘Maak je niet druk, er kan hem niets gebeuren. Ik hou een oogje in het zeil,’ zegt ze.

Ik haal diep adem en geef hem aan haar over.

Die ochtend neem ik mensen interviews af over seksueel overdraagbare aandoeningen, en ik stel hen gerust dat hun echte naam niet gebruikt zal worden.

Wanneer het tijd is om Charlie te halen, moet ik mezelf ervan weerhouden niet over het paadje te rennen.

En wat is het eerste wat hij zegt?

‘Mag ik bij Dara spelen?’

Ook blij jou weer te zien, lieverd.

‘Dat weet ik niet, Charlie. Dat moeten we aan zijn moeder vragen.’ En die kan wel een gifmengster zijn. Ik feliciteer mezelf met mijn goede smoes – waarschijnlijk leren we haar nooit kennen, tenminste niet de eerste weken, en tegen die tijd hebben ze allang ruzie.

‘Dag, jij bent zeker de moeder van Charlie? Ik ben Mary,’ zegt een aantrekkelijke brunette van ongeveer halverwege de dertig. Ze staat naast me op haar kind te wachten. ‘Ik ben de moeder van Dara.’

Ze heeft een mooie glimlach.

‘O, hoi. Ik ben Jenny.’

‘Dara zeurt aldoor of Charlie mag komen spelen.’

‘O.’

En dan schiet Dara de deur uit. ‘Hoi mam,’ schreeuwt hij. ‘Heb je het al aan de moeder van Sjarlie gevraagd?’

O god, Sjarlie. Misschien is hij toch de kwaadste niet.

‘Dat wilde ik net doen.’ Ze kijkt me veelbetekenend aan, haar wenkbrauwen opgetrokken. ‘Hij heeft drie grote broers die hem aldoor op de huid zitten. Hij zou dolgraag met iemand van zijn eigen leeftijd spelen.’

‘O, nou, ja...’

‘Als hij iets anders heeft...’

‘Mam, toe nou! Dan vind ik je de allerallerliefste,’ zeurt Sjarlie.

‘Ik dacht dat je dat al vond.’

‘Alsjeblieft?’

Waarom gaat hij niet bij dat lieve jongetje met de bril spelen? Ik weet het niet. Mary ziet er aardig uit. Misschien komt het door die drie grote broers dat hij zich zo ‘volwassen’ gedraagt, en dat haar...

‘Alsjeblieft...’

‘Oké.’

‘Vandaag?’

Jasses.

‘Als het niet uitkomt...’ begint Mary.

‘Nee, nee, het is prima. Als het jou uitkomt.’

‘O ja, juist leuk dat hij bij ons komt. Phil, mijn man, werkt thuis, dus hij kan ook met ze spelen.’

Dat vind ik geen prettig idee. Ik ken deze mensen niet eens. Ze geeft me haar adres, haar telefoonnummer en het nummer van haar mobieltje. Ik geef haar mijn gegevens en Charlies autozitje. Rijdt ze wel veilig? Ze gaat er met mijn kind vandoor.

‘Over een uur kom ik hem halen,’ zeg ik.

‘Maar dan zijn ze nog maar net begonnen.’

‘Over twee uur dan – dat lijkt me meer dan genoeg. Het is de eerste keer voor hem, moet je weten. Misschien wordt hij er moe van.’

Ik kijk hen na. Ze praten geanimeerd. Charlie maakt af en toe een sprongetje, dat doet hij als hij iets spannend vindt.

Ik kom hem vroeg halen. Mary vraagt of ik even binnenkom.

In de woonkamer rolt een volwassen man met twee jongetjes over de grond, onder wie het mijne. Ze schateren alle drie.

‘We zijn nog niet klaar, mam,’ roept Charlie. Hij klimt op de rug van Dara’s vader en brult: ‘Ik sla je dood, stomkop!’ Het verbaast me dat hij merkte dat ik er was. Onwillekeurig moet ik lachen.

‘Dit is Phil,’ zegt Mary.

Haar man zwaait naar me vanaf de grond, net voordat hij een kussen tegen zijn gezicht krijgt.

‘Aanvallen!’ roept... mijn zoon?

Dara ziet me staan. ‘Thee?’ stelt hij met buitenaardse charme voor. Duidelijk een tactiek om tijd te rekken.

Ik lach en kijk Mary aan. ‘Waar heeft hij dat geleerd?’

‘Waar hij alles leert – van zijn broers. Kom mee naar de keuken, daar hebben we even rust,’ zegt ze met een lach.

‘Weet je zeker dat je niet moet koken of zo?’

‘Ik schuif straks wel een pizza in de oven. Meer zit er vandaag niet in. Dat vinden ze lekker en ik ben moe van al dat geruzie.’

‘Je bent zo kalm.’ Het is hier een gekkenhuis.

Ze lacht. ‘Dat heb ik tot kunstvorm verheven. Met vier jon-

gens heb ik het een beetje opgegeven om overal een drama van te maken.’

‘Het moet heerlijk voor je zijn dat Dara nu ook naar school gaat.’

‘Het is wat makkelijker als je het allemaal al eens hebt meegeemaakt. Hij had er trouwens echt zin in. Hij heeft er genoeg van altijd de ukkepekuk te zijn. Hij kon bijna niet wachten. Charlie went ook al aardig, hè?’

‘Hij vindt het heerlijk.’ Ik zucht. ‘Ik maak me meer zorgen over mezelf,’ voeg ik er als grapje aan toe.

‘Het is niet makkelijk ze los te laten, hè? Jeetje, bij James, de oudste, heb ik geloof ik de hele eerste week gehuild.’

‘Echt? Goh...’

‘O ja, het was echt vreselijk. En Phil maar lachen.’

We zijn er – het moment waarop ik eigenlijk iets over Charlies vader moet zeggen. In dit geval, hoe hij het vindt dat Charlie naar school gaat. Dit gebeurt zo vaak. Dan lach ik een beetje, een glimlach die ik heb geperfectioneerd. Die glimlach laat ik nu zien.

Ze vraagt niet door. Daar ben ik haar dankbaar voor. ‘De vooruitgang kun je nu eenmaal niet tegenhouden,’ zegt ze. ‘Ik denk dat het belangrijk is met je vrije tijd iets nuttigs te doen.’ Ze haalt haar schouders op.

‘Ja.’ Ik zucht. ‘Je hebt gelijk.’

‘Je went er wel aan,’ zegt ze met een lach. ‘Echt.’

We blijven nog een halfuurtje in de keuken babbelen terwijl de mannen elkaar afmaken.

Na het tandenpoetsen en het gezicht en handen wassen moet ik Charlie naar zijn kamer dragen, hoewel er niets mis is met zijn benen. Het Winnie de Poeh-decor lijkt ineens kinderachtig voor een jongen die zijn maatje voor het leven, Barney, van zijn bed heeft gehaald en in de koude, eenzame speelgoedkist heeft gelegd, omdat Dara had gezegd dat de dinosaurus iets voor ukkepekuk is. Zou het erg moeilijk zijn om de stickers van Winnie

de Poeh eraf te halen en die te vervangen door iets wat wel bij grote jongens van vier past? Ik hoor vast gauw genoeg wat dat is.

‘Was het leuk bij Dara?’ vraag ik na het verhaaltje voor het slapengaan, maar voor de nachtzoen.

‘Tof.’

‘Wat hebben jullie gedaan?’

‘De allerallerleukste spelletjes van de wereld.’

Ha, daar is mijn oude Charlie weer.

‘Heb je nog met Dara’s broers gespeeld?’

‘Nee, vooral met zijn vader... Die is hartstikke gek.’

‘O ja?’

‘Ja, hij doet hartstikke gekke spelletjes.’

‘Fijn dat je het leuk hebt gehad.’

‘Mam?’

‘Ja, Charlie?’

‘Waarom heb ik geen pappa?’

Hier heb ik me jaren op kunnen voorbereiden en toch ben ik er niet klaar voor. Wees eerlijk, Jenny. Ik haal diep adem.

‘Je hebt wel een vader, Charlie.’

‘Waar is hij dan?’

‘Dat weet ik niet precies.’

‘Waarom niet? Waarom woont hij niet bij ons?’

‘Hij heeft zijn eigen leven, lieverd.’

‘Maar ik wil ook een pappa.’ Het komt er klaaglijk uit.

‘Weet ik, Charlie.’

‘Kunnen we hem niet opbellen en vragen of hij komt?’

‘Zo gemakkelijk gaat dat niet, lieverd.’

‘Waarom niet?’

‘Nou, hij heeft het druk met andere dingen.’

‘Wil hij niet met me spelen?’

‘Dat is het niet.’

‘Wat is het dan?’

‘Hij heeft het druk.’

‘Heeft hij helemaal geen tijd om te spelen?’

O god...

‘Lieverd, hij is misschien wel helemaal niet in Ierland. Ik weet niet precies waar hij nu is. Het spijt me. Maar weet je wat? Misschien kunnen we Dara vragen of hij volgende week bij ons komt. Wat vind je daarvan?’

‘Oké.’ Zijn hoofd rust op het kussen en hij krabt een korstje van zijn knie.

‘Kom hier.’ Ik neem hem op schoot. ‘Volgens mij voel ik een knuffel komen.’

‘Ik hou niet van knuffelen,’ zegt hij.